

Hossam El-Hamalawy: Den egyptiska revolutionen fortsätter

[Intervju med El-Hamalawy utförd av Ali Mustafa. El-Hamalawy är medlem i Revolutionära socialister och Demokratiska arbetarpartiet. Intervjun publicerades 10 december på webbplatsen "From beyond the margins..."]

Ali Mustafa: De första parlamentariska valen efter Mubarak har just iscensatts mot en bakgrund av dödliga sammandrabbningar mellan säkerhetsstyrkor och demonstranter på och kring Tahrirtorget som ledde till minst 42 döda och mer än 3.000 skadade. Exakt vad låg bakom de senaste våldsbrotten och hur tror du dessa omständigheter påverkar valens övergripande legitimitet?

Hossam El-Hamalawy: Det som utlöste revolten denna gång är samma förhållanden som utlöste januarirevolten. Inte särskilt mycket har förändrats under de senaste månaderna, så de objektiva förutsättningarna för revolten fanns där. Det enda som krävdes var en utlösande faktor, att något skulle hända som i grund och botten skulle sätta eld på hela situationen igen. Vi har sett det förut. Det är inte första gången som vi har haft den här sortens sammandrabbningar. De ägde rum den 28 och 29 juni och den viktigaste utlösande faktorn är alltid polisbrutalitet – en polisbrutalitet som inte kommer att försvinna under den närmaste tiden eftersom både inrikesministeriet och regimen finns kvar oförändrade. Den nuvarande revolten kommer inte att vara för evigt och håller redan på att rinna ut i sanden, men jag tror inte att det är den sista. Det kommer att följa fler uppror i framtiden. Har detta påverkat valens legitimitet? Givetvis har det gjort det. Redan innan den nuvarande revolten hade jag intagit ståndpunkten att man skulle bojkotta valen eftersom de äger rum samtidigt som SCAF (Supreme Council of the Armed Forces – De väpnade styrkornas högsta råd) fortfarande har makten. Det går inte att hålla några anständiga val så länge Mubaraks generaler fortfarande sköter rulljangsen eller när armén tillsammans med polisen just har massakrerat människor på Tahrirtorget och i Maspero. De ställs inte ens till ansvar och nu antas de vara de som ansvarar för att övervaka hela processen?

Ännu viktigare är att det inte bara handlar om vem man röstar in i detta löjliga parlament. Mitt argument var att även om man valde in 100 procent revolutionära socialister i parlamentet – glöm salafisterna eller *Ikhwan* [muslimska brödraskapet] – så skulle man ändå inte kunna uppnå revolutionens mål. Om vi skulle få en profet eller ett helgon till premiärminister idag i Egypten så kommer han ändå fortfarande att vara en marionett i SCAF:s händer. Om man väljer en president idag medan situationen är som den är, så kommer han också att vara en marionett i SCAF:s händer. SCAF uttalar sig för en modell som är som den gamla turkiska modellen där folk ska glädja sig åt val, att få välja civila politiker i kostymer och ha civila regeringar men med bestämda röda linjer som inte får korsas, och som om de korsas leder till ett telefonsamtal från armén – eller till en kupp.

Till skillnad från andra aktivister som säger att SCAF aldrig vill lämna makten och att de vill bli kvar för evigt, så tror jag verkligen att de vill lämna den, men de vill återvända till kasernerna på ett sätt som gör det möjligt för dem att behålla sina privilegier, sin ansvarsfrihet inför regeringen och kontrollen över militärbudgeten så att den inte minskar. Varför ska man sysselsätta sig med att sköta landets dagliga angelägenheter om man kan få sina egna marionetter att sköta dem och samtidigt behåller alla sina privilegier? Så troligen var SCAF allra ivrigast av alla att hålla dessa val! Till skillnad från andra konspirationsteorier som säger att de anstiftade detta våld för att skjuta upp valen säger jag – nej, de ville ha dem!

AM: Många har jämfört den nuvarande revolten och upproret den 25 januari. Vilka är de viktigaste likheterna och skillnaderna mellan då och nu som är värda att belysa?

HH: Under revoltens första en eller två dagar drog jag lugnt parallellt med den 28 och 29 juni, men när revolten gick in på sin tredje dag erinrade jag mig definitivt januari. Våldsamheten i sam-

mandrabbningarna med polisen har definitivt inte haft någon motsvarighet sedan januari. Man kan dra paralleller mellan dem i fråga om den polisbrutalitet som utlöste dem, vad gäller taktiken att ockupera torget och till och med upprepa samma strider på Mohamad Mahmoudgatan som påminde väldigt mycket om den 29 januari – dagen efter ”ilskans fredag” ägde det rum en massaker på den gatan. Alla delar av befolkningen deltog inte i revolten, till skillnad från januari då det var ett mycket större deltagande. Den andra kvalitativa skillnaden är att man då gjorde uppror mot Mubarak medan man nu revolterar mot hans egna armégeneraler. Detta är ett plus som innebär att vi har kommit en bra bit på vägen. Om man i februari eller mars hade ropat högt och protesterat mot armégeneralerna så kunde man ha blivit lynchad av folket själv – inte av militärpolisen – jag menar av folket. På den tiden trodde många människor på arméns lögn och propaganda om att de skyddade revolutionen, eller att det var Tahrirtorget som orsakade all instabilitet, men när man tio månader senare får detta omfattande uppror som i grund och botten riktades mot militären, och en stark ockupation som varade i några dagar med det enda kravet att sätta armégeneralerna i fängelse, då vet man att man har kommit en bra bit på väg i fråga om folkets medvetande.

Uppenbarligen misslyckades revolten, armégeneralerna styr fortfarande landet. Men det kommer inte att vara det sista upproret, och vi har åtminstone jag skulle vilja säga mellan tre och sex år av upp- och nedgångar, av strider som kommer att vinnas och andra som kommer att förloras. Men allmänt sett är jag optimistisk. Jag är inte pessimistisk angående det.

AM: Den egyptiska militären som leds av SCAF har varit en central institution i landet under flera årtionden nu. Hur skulle du beskriva arméns plats i Egyptens politiska, ekonomiska och sociala liv, och vilken är den historiska grundvalen till det djupa stöd som den fortfarande åtnjuter bland många vanliga egyptier?

HH: Snacket om att armén är den mest populära institutionen bland egyptier är en fullständig lögn. Hur kan man avgöra det? När det är dags för värnplikt, hittar man då hundratusentals egyptiska ungdomar som rusar och samlas kring militärföreläsningarna för att skriva in sig för tjänstgöring? Nej, alla försöker muta sig fri eller smita undan värnplikten – det är den verkliga barometern. När det är dags för värnplikt, hur betar sig egyptierna då?

Armén har varit en härskande institution i detta land sedan 1952. Samtliga presidenter har kommit från en militär bakgrund. Många regeringsministrar kommer också från en bakgrund som armégeneraler. Även många av guvernörerna har en liknande bakgrund. Många av de verkställande direktörerna inom den offentliga sektorn får hand om dessa företag som belöning när de drar sig tillbaka från militärtjänsten. Så armén är fast förankrad i vårt civila liv. De kontrollerar mellan 25-40% av vår ekonomi. Det går inte att få någon exakt statistik om det eftersom det finns en stor järnridå som militären har satt upp runt sig själva under de senaste decennierna. SCAF får 1,3 miljarder dollar varje år från USA:s skattebetalare, och de är den näst största mottagaren av amerikansk utländsk hjälp efter Israel. En del egyptier, eller stora delar av den egyptiska allmänheten, stödde armén i februari, mars, april och fram till sommaren av flera skäl: en del av dem trodde på arméns lögn att de skyddade revolutionen. Andra var bara osäkra – sätt dig själv i den vanliga egyptiska medborgarens skor, som inte är ideologisk och bara sköter sitt vanliga liv och plötsligt rasar allting ihop runt honom och alternativen är oklara. För många egyptier var armén precis som propagandan sa den sista kvarstående institutionen i Egypten – om armén faller samman så kommer Israel att invadera, eller Egypten kommer själv att falla samman. I själva verket spelar armén ut samma ”anarkikort” som Mubarak, och säger att om den drar sig tillbaka så kommer det att bli anarki överallt. Och slutligen var folket utmattat. Alla var bokstavligen utmattade. Vi gick igenom ett uppror som varade 18 dagar och förlorade många människor – det var mycket jobbigt att hålla torget och alla andra torg som organiserades kring denna rörelse. Alla behöver hämta andan lite grann då och då. Så det är vad jag skulle vilja säga bidrog till det stöd som armén hade.

Men givetvis skyddade inte armén revolutionen. Det enda skälet till att armén inte sköt mot

demonstranterna på Tahrirtorget och andra ställen är att vi har två arméer: generalernas armé och de fattiga värnpliktigas och de unga officerarnas armé, som delar samma svåra belägenhet och svårigheter som alla andra egyptier. Generalerna förstod mycket väl att om de hade givit order till stridsvagnarna att bomba oss på Tahrirtorget så hade armén rasat ihop – det skulle ha blivit myteri eller ordervägran. Så generalerna hoppades att om de bara stod stilla, var neutrala, så skulle ligisterna göra slut på oss, precis som under ”Kamelslaget”.^{*} Under de senaste månaderna har de definitivt tappat i tilltro. Det egyptiska folket är inte dumt! Ja, jag kanske har stött armén idag, men om jag ser att de inte levererar och min situation är lika bedrövlig som tidigare, eller till och med har blivit värre än före revolutionen, då måste jag förlora illusionerna efter ett tag. Så jag skulle vilja säga att vi absolut befinner oss i en mycket bättre position än i februari vad gäller folkets medvetande.

AM: Muslimska brödraskapets Frihets- och rättviseparti (FJP) förväntas göra mycket bra ifrån sig i valen, ännu mer än vad man ursprungligen förväntade sig eftersom många människor beslutade sig för att lägga ner sin röst eller bojkotta valet. Vilken roll anser du att muslimska brödraskapet spelar i den egyptiska revolutionen just nu och på vilket sätt skiljer det sig från perioden under januari och februari?

HH: Deras roll skiljer sig inte alls från januari eller februari. Kom ihåg att brödraskapets ledning inte stödde upproret under de tre första dagarna. De stödde det först på ”ilskans fredag” den 28 januari när det blev uppenbart att ett uppror pågick oavsett om de stödde det eller ej. Men deras ungdomar har deltagit i protesterna från första dagen – eller åtminstone har delar av deras ungdomar deltagit, och deras uppträdande på Tahrirtorget och på andra ställen under de 18 dagarna var inte annorlunda än idag. Ungdomen spelade en heroisk roll under sammandrabbningarna med polisen för att försvara torget och de hade många martyrer. Men under dessa 18 dagar försökte ledningen hela tiden kompromissa.

Efter den 11 februari när Mubarak föll har deras ledning inte stött någon av de protester som ägt rum under de senaste månaderna, utom tre: den som firade störtandet av Mubarak och ägde rum en vecka senare, den som hölls den 29 juli och den senaste den 18 november. Det är de enda tre massdemonstrationer som *Ikhwan* har godkänt. Men de unga medlemmarna har deltagit i våra protester och det finns personer som ger upp och blir desillusionerade. Så även om deras ledning är konservativ och ibland kontrarevolutionär så är det annorlunda med deras ungdom. Och det är vad jag och andra inom den sekulära vänstern försöker satsa på – att det kommer att bli fler splittringar inom *Ikhwan* och andra religiösa grupper vartefter radikaliseringsen fortsätter.

AM: För närvarande framställs det som om egyptierna är fångade mellan ”islamister” å ena sidan och ett militärt styre under SCAF å den andra – som om det vore de enda genomförbara alternativ som finns tillgängliga för Egypten. Vilken roll tycker du att liberaler, arbetare och radikaler behöver spela under detta kritiska skede för revolutionen?

HH: Det är samma scenario som Mubarak försökte föra fram när han satt vid makten – vet ni, det är antingen jag eller dessa ”monster” i skägg, antingen jag eller anarki. När man tänker på det politiskt, i form av val, så kan det stämma – antingen väljer man NDP eller ”islamisterna” – men här talar jag om politik på marken. Nej, det finns andra alternativ. Den revolutionära vänstern har börjat göra framsteg, stora framsteg, sedan januari och fram tills idag när det handlar om att utvidga sitt inflytande och sin fysiska närvaro på marken. Vårt ingripande under aktionerna inom industrin är definitivt mycket mognare och mer organiserade än tidigare. Utifrån min ställning som Revolutionär socialist kan jag säga att min grupp spelade en mycket mer organiserad och effektiv roll under den nuvarande revolten än under de första dagarna av upproret i januari, då alla blev överraskade. Den här gången kom vårt ingripande mycket snabbare, mycket tidigare. Liberalerna är en helt annan historia. De är splittrade. Det finns personer som Naguib Sawiris, eller Egyptens Rockefeller, som

^{*} **Kamelslaget** ägde rum 656 e Kr nära Basra i nuvarande Irak, och stod mellan två släktingar till profeten Muhammed – öa.

var en nära allierad till Mubarak och nu leder Fria Egyptens parti. Enligt en skamlig intervju med Bloomberg som genomfördes i somras, sa han på en fråga om varför han grundade sitt parti att det berodde på att socialistiska idéer dominerade bland unga människor – han nämnde inte salafisterna eller *Ikhwan*. Han är en affärsman som mycket väl vet vilka hans egna intressen är. Men det finns problem med terminologin, för många av de här liberalerna, folk som beskriver sig själva som liberaler, är i själva verket radikala vänstermänniskor men de vet bara inte om det – på samma sätt som jag anser att många ”vänsterpersoner” är liberaler som inte har något med vänstern att göra.

Men jag tror att aktionerna inom industrin under de kommande månaderna kommer att bli ännu mer militanta än under de föregående månaderna. Varför? Därför att SCAF har lyckats höja förväntningarna inom delar av befolkningen på det kommande parlamentet – ni sa till oss att vänta med protesterna, ni sa till oss att sluta strejka, ni sa att Tahrirtorget inte var bra, ni sa till oss att vänta alla dessa månader för att en civil regering på ett magiskt sätt skulle lösa alla våra problem. Okay, vi har fått vår civila regering, och den kan ingenting göra! Jag tror att det kommer att utlösa en ny våg av aktioner inom industrin.

AM: Kan du ge en översikt över vad för sorts vänsterinriktade partier, grupper och koalitioner som har uppstått ur den egyptiska revolutionen sedan 25 januari, och vad du har för uppfattning om de framsteg som gjorts på den organiserade politiska fronten jämfört med gräsrotternas motstånd på marken?

HH: Kartan har definitivt blivit större än vad den före 25 januari. Inom vänstern finns nu Socialistiska folkalliansen, som är en politisk paraplyorganisation som också samlar flera vänstergrupper under sig. Vi har oss, Revolutionära socialisterna, som är störst inom den radikala vänstern här i Egypten. Vi har Demokratiska arbetarpartiet som är ett parti som Revolutionära socialisterna hjälper till att bygga (men det är inte Revolutionära socialisternas parti, eftersom många blandar ihop de två). Det Egyptiska kommunistpartiet återuppstod nyligen, och framträdde öppet den 1 maj med röda fanor, men jag vet att de har problem eftersom vi för tillfället värvar många av deras unga. Vi har Egyptiska socialistpartiet som grundades av några personer från 1970-talets generation av studentaktivister. Vi har också Egyptiska socialdemokratiska partiet – så det blir mer och mer mosaikartat, om jag får kalla det så.

Det finns en del personer som gråter över den bristande enheten inom vänstern, men vet du vad, jag bryr mig inte särskilt mycket om det. Varför? Vi är 85 miljoner invånare som har hållits nere så länge. När man väl lyfter på locket så är det helt normalt att alla kommer ut, folk börjar bilda grupper och kanske de grupperna kommer att gå samman eller kanske splittras eller förvandlas till något större – det är inte som i Kanada där det finns platser för 12 olika vänstergrupper så fort man går till någon aktivitet. Ja, man kan driva med dem och säga att den här fraktionen kanske bara är allt som allt tre personer i Kanada, men det är en liten värld. Om man har 85 miljoner personer så varför inte ha 12 olika socialistiska partier. Man kan ha det!

AM: Och den organiserade politiska fronten kontra gräsrotternas motstånd?

HH: Det vore en ren lögn att försöka hävda att de nuvarande socialistiska styrkorna, inklusive vi, leder strejkvågen eller gräsrotternas motstånd på marken. Vi står definitivt inför den största strejkvåg som detta land har upplevt sedan 1946. Denna oavbrutna strejkvåg från december 2006 fram till idag är den längsta, starkaste och mest utdragna strejkaktionen i vår historia sedan 1946. Inte ens på 1970-talet var den lika stark som idag. Men återigen, de här aktionerna sker till stor del spontant och oberoende från alla aktivistgrupper. Aktivistgrupperna finns i en del verkstäder, på en del fabriker, en del arbetsplatser och i en del fackföreningar, men de sköter inte på något sätt ruljangsen. Vi kan inte alls påstå det. Så arbetarnas rörelse tar stora steg framåt – den har uppnått stora segrar vad gäller framgångsrika strejker, att bli av med den gamla ledningen i många fabriker som hade band till den gamla regimen, att bilda självständiga fackföreningar, avveckla de korrumpade fackföreningar som de hade i vissa fall – men det är oberoende av aktivistgrupperna. Aktivistgrupperna har

verkligen en närvaro på en del ställen och de spelade också en heroisk roll under mobiliseringarna, men jag tror att vi fortfarande har en mycket lång väg att gå för att ge den egyptiska arbetarklassen en verklig ledning på marken.

AM: Du har varit revolutionär aktivist här i Egypten under många år och har sagt att bara en generalstrejk till sist kan störta militärregimen en gång för alla. Kan du beskriva läget för de egyptiska arbetarnas kamp för närvarande, inklusive en del av de viktiga strejker och aktioner som har ägt rum under de senaste månaderna, och vad du under nuvarande förhållanden tror kommer att krävas för att sporra arbetarna i olika sektorer att organisera en generalstrejk?

HH: När Mubarak störtades den 11 februari och medelklassen och de flesta ungdomsgrupperna var mer än nöjda att avbryta sittstrejkerna på Tahrirtorget, och när det mitt under den nationalistiska propagandan kom uppmaningar att alla skulle gå tillbaka till arbetet – du vet ”låt oss bygga ett nytt Egypten” och ”lägg 110 procent av ansträngningarna på arbetet” – då gick inte arbetarklassen tillbaka. Journalister som jag har råd att vara borta från arbetet 18 dagar och sedan gå tillbaka till sin plats i redaktionen där de får flera tusen egyptiska pund i månaden. Men en transportarbetare kan inte bara avbryta sin strejk och gå tillbaka hem till sina barn och säga ”jag får fortfarande 189 egyptiska pund efter 15 års arbete. Låt oss vänta sex månader till medan den styrande militärjuntan ger oss en civil regering som kan lösa alla våra problem”.

Enligt en av mina vänner som organiserar arbetare ägde det rum minst 1.500 aktioner inom industrin bara i februari, vilket är lika med den totala mängden aktioner 2010. Dessa aktioner fortsatte i februari, mars och en bit in i april, maj och juni. Och så kom september som troligen var den månad där vi hade flest strejker, där i grova drag 750.000 egyptier deltog. De ägde huvudsakligen rum inom den offentliga transportsektorn, bland lärare, läkare och på sockerraffinaderierna. Här nämner vi bara de viktigaste delarna, men om man öppnade en tidning på den tiden så ägde det rum vilda strejker överallt.

Under den här revolten såg vi inga strejker i solidaritet med Tahrirtorget. Förvisso stödde den Egyptiska självständiga fackföreningsfederationen och en del oberoende fackföreningar Tahrirtorget och de hade banderoller och en symbolisk närvaro där, men de mobiliserade inte i full skala. Min förklaring på det är å ena sidan att den självständiga federationen ännu inte är så rotad att den kan genomföra en generalstrejk, och för det andra att arbetarklassen i allmänhet är den sista klassen som börjar röra sig – det är lätt för ungdomarna och radikalerna att bara lämna sin familj eller universitetet under en månad och åka till Tahrirtorget och upprätta ett läger. Om man är arbetare och har fyra barn och arbetar mellan 9 och 5 och ibland 9 till 7, så är det en helt annan sak att få ihop en strejk. Oftast är arbetarna de sista som börjar röra sig, men när de gör det så är spelet slut. Det som jag och andra radikaler inom rörelsen hoppades på under revolten i november var, att om vi fortsatte ockupationen ett litet tag till så skulle kampviljan börja spilla över på arbetarklassen som i januari. Det sker naturligtvis inte som någon sorts mirakel från himlen. På de ställen där vi fanns inom industrin spred vi tiotusentals flygblad till stöd för en generalstrejk, men ännu en gång: vi har – ännu så länge – inte en nationell struktur i Egypten som kan genomföra en sådan åtgärd, så när det sker så sker det spontant, eller så får man hoppas att utlösa den på något sätt. Men när de säger att Egypten inte är Tunisien så är det sant! Tunisien hade en fackföreningsfederation vars ledning hade tagits över men vars organisation var ganska frisk, så det innebar att när revolutionen kom så var trycket på fackföreningarna att agera mycket starkt – och när de rör på sig så kan de stoppa landet. Här i Egypten finns inte någon sådan struktur.

Generalstrejken kommer. Jag tvivlar inte på det. Det man inte vet är vad generalstrejken kommer att leda till. Men bollen ligger hos oss – vi får se om vi kan knuffa den åt vänster eller höger. För tillfället äger det rum flera viktiga protester, huvudsakligen i Alexandria. Imorgon kommer det att vara en demonstration i Kairo framför statsrådet i Dokkidistriktet på Gizagatan – det kallas Magles Al-Dawla – där arbetare från två privatiserade fabriker kommer att uppträda i domstolen och kräva att

deras företag nationaliseras igen – de har för övrigt redan vunnit detta fall. Det är det andra problemet: även när en strejk segrar så betyder det inte att regeringen kommer att uppfylla sina löften. Ta vilket namn som helst av de företag som är ute i strejk nu och jag kommer att säga att de har strejkat sedan 2009, eller till och med 2007!

AM: I och med den ökande instabilitet, osäkerhet och oro som landet har bevittnat under de senaste månaderna verkar det som om Tahrirtorget fjärrar sig alltmer från resten av samhället på ett sätt som vi inte såg under den egyptiska revolutionens tidiga dagar. Vad innebär detta enligt din åsikt för Tahrirtorget framtid som ett nav för revolutionen?

HH: Jag tror att det du säger är en aning överdrivet. Förvisso är Tahrirtorget en symbol för revolutionen, men vi går inte i fällan att se Tahrir som en barometer på hur revolutionen går framåt eller bakåt. Det har vi sagt till de aktivister som har blivit demoraliserade under de senaste månaderna. Om man till exempel kallar till en ”Miljondemonstration” på Tahrirtorget för att fördöma militärdomstolarna och bara några hundra kommer så blir man demoraliserad. Men samtidigt går 750.000 egyptier samma månad ut i strejk och krossar i praktiken undantagslagarna. Även om de inte kom till vår demonstration på Tahrirtorget så knäckte de i själva verket undantagslagarna.

Jag har befunnit mig i situationer där en taxichaufför som bara snackade skit om folket på Tahrirtorget sedan släppte av mig för att delta i en sittstrejk framför finansministeriet här i Nasr City. Nej, arbetarna kommer inte till Tahrirtorget men de befinner sig två kvarter bort vid regeringens högkvarter och blockerar vägen och utmanar militärpolisen – ibland till och med drabbar samman med dem – för att kräva sina egna rättigheter. Tahrirtorget kommer alltid att finnas, och någon gång i framtiden kommer det att dödas igen som i januari. När? Jag vet inte, men revolutionen är mycket större än Tahrir.

För mig är det som händer på universiteten och arbetsplatserna till och med mycket viktigare än Tahrirtorget. Om du är en arbetare från Mahalla och jag träffar dig på Tahrirtorget, så kommer jag att säga till dig, ”Vad fan gör du med mig på Tahrirtorget? Åk tillbaka till din fabrik och släng ut Nationaldemokratiska partiet och säkerhetstjänstemännen som finns där. Försök ta över er egen fabrik och sköt den själva!”

AM: Vilka anser du vara de viktigaste politiska utmaningarna för den egyptiska revolutionen?

HH: Den största politiska utmaningen är för det första det faktum att Mubaraks generaler fortfarande styr händelserna, vilket i allt väsentligt innebär att regimen fortfarande lever och mår bra. Den andra politiska utmaningen gäller de olikvärdiga, och det är att vi inte är tillräckligt organiserade. Vi saknar fortfarande en nationell organisatorisk struktur som kan få till stånd en generalstrejk när vi vill det. I dessa situationer kan vi alltid sammankalla en demonstration, men vi vet inte hur mycket folk som kommer. Ja, man kan få vissa tecken, man kan förutsäga om det kommer att bli en bra dag eller en dålig dag, men den största utmaningen för oss är att bygga detta revolutionära politiska massparti, eller kalla det nätverk eller vad som helst, som kommer att knyta samman arbetsplatserna och universiteten och Tahrirtorget.

AM: Vid en tidpunkt då den globala ockupationsrörelsen växer snabbt i Nordamerika och Europa, starkt påverkad av Egypten och andra uppror i hela arabvärlden, vilka viktiga lärdomar – positiva och negativa – tycker du slutligen att de aktivister och vanliga människor som strävar efter samhällsliga förändringar ska dra av den egyptiska revolutionens erfarenheter?

HH: Det finns faktiskt bara en lärdom: om rörelserna begränsar sig till torgen så kommer man inte att lyckas. Man måste ta rörelsen från torgen till arbetsplatserna och universiteten. Vi störtade inte Mubarak på Tahrirtorget. Ja, Tahrir var ett heroiskt slag, en heroisk sittstrejk och en heroisk ockupation som absolut kommer gå till historien som en av detta århundrades mest fantastiska strider, men på samma gång kunde regimen ha klarat sig. Mubarak kunde suttit kvar vid makten mycket längre om inte arbetarnas strejker hade brutit ut. Så jag är mycket stolt över våra kollegor och bröder och

systrar som har deltagit i ockupationsrörelsen överallt, men de måste binda samman sin kamp med arbetsplatserna. Om de inte får med arbetarklassen – som är en stor utmaning och jag säger inte att det är lätt – så kommer rörelsen att dö.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)